

Bio jednom grad (ili cijela zemlja, ili planeta...) uronjen u maglu – maglu vremena. Ljudi koji su živjeli u toj magli bili su bolesni jer se magla vremena uvukla i u njihove glave i srca, oduzimajući glavi jasnoću, a srcu mir. I tako su oni zamagljenog pogleda i s nemirom u srcu jurili okolo, zapravo nigdje ne stižući, ništa ne postižući i nikada se uistinu ne srećući. Većina nije imala pojma kako stvari stoje, manjina je osjećala da nešto nije u redu, ali nisu znali zašto, a tek rijetki pojedinci su shvaćali u čemu je problem.

U čemu je problem?

Ljudi su tu maglu legitimizirali i smatrali je prirodnim stanjem, čak su je dijelili na prošlost, sadašnjost i budućnost. Osobnu i zajedničku. Mnogima je najdraža bila prošlost. U toj su magli najradije prebivali, jer bila im je tako bliska i poznata. Pružala je osjećaj sigurnosti.

A kada ne, prebacili bi se u budućnost. Tako su zvali svoja maglovita razmišljanja o mogućim, ljepšim formacijama magle. Pri tomu su smatrali da žive u sadašnjosti, a ono što su zvali sadašnjošću predstavljalo je tek most kojim se brzo prelazilo između dvije obale guste magle. Jedina mogućnost gdje su se mogli susresti i gdje je magla postajala rjeđa, bio je taj most; ali svi su tako žurili, nisu imali vremena da to primijete.

Zanemarena i nezanimljiva većini ljudi - sadašnjost - krila je pak tajnu vremena i mogućnost razvedravanja za one koji su primjećivali da žive u magli. (Ako se to moglo nazvati životom)

Jer taj most nije bio samo veza između dvije obale guste magle, nego je krio i izlazak iz magle. I mjesto susreta onih koji su se mogli susresti, čija se pogled bistrio i srca ozdravljala, jer su prestali vjerovati u iluziju vremena.

Iluziju?

Vrijeme je samo naziv, apstrakcija opažanja promjene; Tijeka pojava i događaja; Rađanja i umiranja. Ono je konstitutivna dimenzija „vanjske stvarnosti“.

Ali taj tijek bez jasnog početka i kraja, ta „vanjska stvarnost“ ipak imaju svoje ishodište. I ono nije vani, nego unutra, u stvarnoj stvarnosti. Gdje nema žurbe, nego je sve uvijek tamo gdje treba biti.

U nutrini, u srcu svega, nema vremena i nikada ga nije bilo; samo slobodni, beskrajni prostor. Polje iz kojeg sve može nastati i u kome sve može nestati.

I vrijeme - kao nevidljivi alat evolucije svijesti, projektor vanjskoga svijeta na pozornici iskušavanja i razvoja, gradnje i razgradnje; velikom uprizorenju, kako bi univerzalni fenomen svijesti evoluirao kroz pojedinca.

Ali to počinje u pravom smislu tek nakon kvantnog skoka, kada se spoje unutarnje i vanjsko iskustvo kroz bezvremenu točku, na mostu sadašnjosti, u srcu srca i glave.

Tek u toj točki u kojoj se magla razilazi vidi se put prema gore. Budućnost, ako je se tako može nazvati, na vertikali, a ne na horizontali. Ne kao otok magle već kao polje svjetla, veliki potencijal istinske snage.

Tko nije samo prijatelj sa životom već i sa smrću;

Tko vidi varku ograničene identifikacije - ega, ali je spreman ostati sam i preuzeti odgovornost za svoja iskustva, jer se u njemu ostvaruje neki viši plan, tajna veza između individualnog i univerzalnog;

Tko ne gubeći pod nogama tlo „sada i ovdje“ ide prema cilju koji ne može izreći;

Tko drugačije ne može, jer se u njemu nešto budi nakon dugog i dubokog sna, izdiže se iznad magle vremena i bliži se točki susreta, točki koja vodi jednom zauvijek izvan granica iluzije.

„Zašto me držiš u krletci?

Otvori vratašca i pusti jato golubova na sve četiri strane,
i imaj cio svod nebeski za oboje nas“

(Prema V. Krmpotić)

Pripremila: Eloratea

Ovdje može biti Vaša reklama